

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/844**z dnia 30 maja 2018 r.****zmieniająca dyrektywę 2010/31/UE w sprawie charakterystyki energetycznej budynków i dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 194 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia jest zaangażowana w działania na rzecz rozwijania zrównoważonego, konkurencyjnego, bezpiecznego i niskoemisyjnego systemu energetycznego. Unia energetyczna i ramy polityki klimatyczno-energetycznej do 2030 r. ustanawiają ambitne zobowiązania Unii do dalszej redukcji emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 40 % do 2030 r. w porównaniu z 1990 r., do zwiększenia udziału energii ze źródeł odnawialnych w zużyciu energii, do uzyskania oszczędności energii zgodnie z poziomem ambicji Unii, a także do wzmocnienia bezpieczeństwa energetycznego, konkurencyjności i zrównoważonego rozwoju Europy.
- (2) Aby zrealizować te cele, przegląd w 2016 r. dotyczący unijnych aktów prawnych w sprawie efektywności energetycznej łączy ponowną ocenę celu Unii w zakresie efektywności energetycznej na 2030 r., o co zwróciła się Rada Europejska w konkluzjach z 2014 r.; przegląd kluczowych przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE ⁽⁴⁾ i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE ⁽⁵⁾ oraz wzmocnienie ram finansowych, z uwzględnieniem europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych oraz Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS), co ostatecznie przyczyni się do poprawy warunków finansowych dla inwestycji w zakresie efektywności energetycznej na rynku.
- (3) Dyrektywa 2010/31/UE nakłada na Komisję obowiązek, aby do dnia 1 stycznia 2017 r. przeprowadziła przegląd w świetle zdobytego doświadczenia i postępów poczynionych podczas stosowania tej dyrektywy i, w razie konieczności, przedstawiła wnioski.
- (4) Aby się przygotować do tego przeglądu, Komisja podjęła szereg kroków w celu zebrania dowodów pokazujących, w jaki sposób dyrektywa 2010/31/UE została wdrożona w państwach członkowskich, ze szczególnym uwzględnieniem tego, co zadziało i co można poprawić.
- (5) Wyniki przeglądu i przeprowadzonej przez Komisję oceny skutków wskazały, że konieczny jest szereg zmian w celu wzmocnienia obecnych przepisów dyrektywy 2010/31/UE i uproszczenia niektórych jej aspektów.
- (6) Unia jest zaangażowana w działania na rzecz rozwoju zrównoważonego, konkurencyjnego, bezpiecznego i niskoemisyjnego systemu energetycznego do 2050 r. Aby zrealizować ten cel, państwa członkowskie i inwestorzy potrzebują środków zmierzających do osiągnięcia do 2050 r. długoterminowego celu dotyczącego emisji gazów cieplarnianych i dekarbonizacji zasobów budowlanych odpowiedzialnych za około 36 % wszystkich emisji CO₂ w Unii. Państwa członkowskie powinny dążyć do racjonalnej pod względem kosztów równowagi między

⁽¹⁾ Dz.U. C 246 z 28.7.2017, s. 48.

⁽²⁾ Dz.U. C 342 z 12.10.2017, s. 119.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 17 kwietnia 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 14 maja 2018 r.

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz.U. L 153 z 18.6.2010, s. 13).

dekarbonizacją dostaw energii a zmniejszeniem końcowego zużycia energii. W tym celu państwa członkowskie i inwestorzy potrzebują jasnej wizji, która ukierunkuje ich polityki i decyzje inwestycyjne oraz obejmie orientacyjne krajowe kluczowe etapy i działania na rzecz efektywności energetycznej z myślą o osiągnięciu celów krótko- (do 2030 r.), średnio- (do 2040 r.) i długoterminowych (do 2050 r.). Z uwagi na te cele i z uwzględnieniem ogólnych ambicji Unii w odniesieniu do efektywności energetycznej konieczne jest, by państwa członkowskie określiły oczekiwane rezultaty ich krajowych długoterminowych strategii renowacji i monitorowały rozwój sytuacji poprzez ustanowienie krajowych wskaźników postępów, zależnie od krajowych warunków i rozwoju sytuacji.

- (7) Porozumienie paryskie dotyczące zmiany klimatu przyjęte w 2015 r. na zakończenie 21. konferencji stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (COP 21) stymuluje wysiłki Unii na rzecz dekarbonizacji jej zasobów budowlanych. Jako że na ogrzewanie i chłodzenie przeznaczają się prawie 50 % zużycia energii końcowej w Unii, z czego 80 % przypada na budynki, osiągnięcie celów Unii w dziedzinie energii i klimatu jest powiązane z wysiłkami Unii na rzecz renowacji jej zasobów budowlanych, co wymaga priorytetowego potraktowania efektywności energetycznej, zastosowania zasady „efektywność energetyczna przede wszystkim” oraz rozważenia stosowania odnawialnych źródeł energii.
- (8) Przepisy dotyczące długoterminowych strategii renowacji ustanowione w dyrektywie 2012/27/UE należy przenieść do dyrektywy 2010/31/UE, z którą są bardziej spójne. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wykorzystania swoich długoterminowych strategii renowacji, aby zająć się bezpieczeństwem przeciwpożarowym i ryzykiem związanym z intensywną aktywnością sejsmiczną, mającymi wpływ na renowacje zwiększające efektywność energetyczną i na okres eksploatacji budynków.
- (9) Aby osiągnąć wysoką efektywność energetyczną i dekarbonizację zasobów budowlanych oraz zapewnić, aby długoterminowe strategie renowacji przyniosły niezbędne postępy w zakresie przekształcania istniejących budynków w budynki o niemal zerowym zużyciu energii, zwłaszcza dzięki zwiększeniu liczby ważniejszych renowacji, państwa członkowskie powinny, uwzględniając kwestię przystępności cenowej, zapewnić jasne wytyczne oraz określić wymierne i ukierunkowane działania, a także wspierać równy dostęp do finansowania, w tym w odniesieniu do tych segmentów krajowych zasobów budowlanych, które wykazują najgorszą charakterystykę energetyczną, w odniesieniu do konsumentów dotkniętych ubóstwem energetycznym, mieszkalnictwa socjalnego oraz gospodarstw domowych, w których występuje problem sprzeczności bodźców. Aby dalej wspierać niezbędne ulepszenia w ich krajowych zasobach nieruchomości na wynajem, państwa członkowskie powinny rozważyć wprowadzenie lub dalsze stosowanie wymagań dotyczących pewnego poziomu charakterystyki energetycznej nieruchomości na wynajem, zgodnie ze świadectwami charakterystyki energetycznej.
- (10) Zgodnie z przeprowadzoną przez Komisję oceną skutków niezbędny średni poziom renowacji pozwalający na opłacalne zrealizowanie unijnych ambicji w zakresie efektywności energetycznej wynosi 3 %. Z uwagi na fakt, że zwiększenie oszczędności energii o 1 % przynosi zmniejszenie przywozu gazu o 2,6 %, ogromne znaczenie mają jasne i ambitne cele w zakresie renowacji istniejących zasobów budowlanych. W związku z tym wysiłki na rzecz poprawy charakterystyki energetycznej budynków aktywnie przyczyniłyby się do zwiększenia niezależności energetycznej Unii, a ponadto miałyby ogromny potencjał w zakresie tworzenia miejsc pracy w Unii, w szczególności w małych i średnich przedsiębiorstwach. W tym kontekście państwa członkowskie powinny uwzględnić potrzebę jednoznacznego powiązania ich długoterminowych strategii renowacji z odpowiednimi inicjatywami służącymi wspieraniu rozwoju umiejętności i kształcenia w sektorach budownictwa i efektywności energetycznej.
- (11) Należy uwzględnić potrzebę złagodzenia ubóstwa energetycznego, zgodnie z kryteriami określonymi przez państwa członkowskie. Określając w strategiach renowacji działania krajowe, które przyczyniają się do złagodzenia ubóstwa energetycznego, państwa członkowskie mają prawo do określenia, jakie działania uznają za stosowne.
- (12) W swoich długoterminowych strategiach renowacji oraz w planowaniu działań i środków państwa członkowskie mogłyby wykorzystywać koncepcje, takie jak punkty aktywacji, mianowicie odpowiednie momenty w cyklu życia budynku, na przykład z punktu widzenia opłacalności lub zakłóceń, do przeprowadzania renowacji zwiększających efektywność energetyczną.
- (13) W wytycznych Światowej Organizacji Zdrowia z 2009 r. zaznaczono, że jeżeli chodzi o jakość powietrza w pomieszczeniach, budynki o lepszej charakterystyce dają wyższy poziom komfortu i samopoczucia ich użytkownikom oraz przynoszą poprawę stanu zdrowia. Mostki cieplne, niedostateczna izolacja i nieplanowane ciągi powietrza mogą powodować, że temperatura powierzchni spada poniżej punktu rosy w powietrzu i dochodzi do zawilgocenia. Dlatego należy zapewnić pełną i jednolitą izolację budynków, w tym balkonów, otworów okiennych, dachów, ścian, drzwi i podłóg, i należy zwrócić szczególną uwagę na to, by temperatura na dowolnej wewnętrznej powierzchni budynku nie spadała poniżej temperatury punktu rosy.

- (14) Państwa członkowskie powinny wspierać te modernizacje poprawiające charakterystykę energetyczną istniejących budynków, które przyczyniają się do tworzenia zdrowego środowiska w pomieszczeniach, w tym przez usuwanie azbestu i innych szkodliwych substancji, zapobieganie usuwaniu w sposób nielegalny substancji szkodliwych oraz ułatwianie przestrzegania obowiązujących aktów ustawodawczych, np. dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/148/WE ⁽¹⁾ i (UE) 2016/2284 ⁽²⁾.
- (15) Należy zapewnić, by środki służące poprawie charakterystyki energetycznej budynków nie koncentrowały się wyłącznie na przegrodach zewnętrznych, ale obejmowały wszystkie istotne elementy i systemy techniczne budynku, takie jak elementy pasywne, które są wykorzystywane w technikach pasywnych, służące ograniczeniu zapotrzebowania na energię do celów ogrzewania lub chłodzenia oraz zużycia energii na potrzeby oświetlenia i wentylacji, a tym samym poprawie komfortu cieplnego i wizualnego.
- (16) Mechanizmy i zachęty finansowe oraz mobilizowanie instytucji finansowych na rzecz renowacji zwiększających efektywność energetyczną budynków powinny zajmować centralne miejsce w krajowych długoterminowych strategiach renowacji, a państwa członkowskie powinny je aktywnie promować. Takie środki powinny obejmować wspieranie kredytów hipotecznych na certyfikowane renowacje budynków przynoszące zwiększenie efektywności energetycznej, promowanie inwestycji organów publicznych w zasoby budynków energooszczędnych, np. dzięki partnerstwom publiczno-prywatnym lub opcjonalnym umowom o poprawie efektywności energetycznej, zmniejszanie postrzeganego ryzyka inwestycji, zapewnianie łatwo dostępnych i przejrzystych narzędzi doradczych i instrumentów pomocy, takich jak punkty kompleksowej obsługi, które świadczą usługi zintegrowanej renowacji zwiększającej efektywność energetyczną budynku, jak również stosowanie innych środków i inicjatyw, takich jak te, o których mowa w inicjatywie Komisji w zakresie inteligentnego finansowania inteligentnych budynków.
- (17) Rozwiązania naturalne, takie jak dobrze zaplanowana zieleń miejska, zielone dachy i ściany zapewniające budynkom izolację i zacienienie, przyczyniają się do zmniejszenia popytu na energię, gdyż ograniczają zapotrzebowanie na ogrzewanie i chłodzenie oraz poprawiają charakterystykę energetyczną budynków.
- (18) Należy wspierać badania naukowe dotyczące nowych rozwiązań służących poprawie charakterystyki energetycznej budynków i obiektów zabytkowych, a także testowanie takich rozwiązań oraz jednocześnie zapewniać ochronę i zachowanie dziedzictwa kulturowego.
- (19) W przypadku budynków nowych i tych poddawanych ważniejszym renowacjom państwa członkowskie powinny zachęcać do stosowania wysokoefektywnych systemów alternatywnych, o ile jest to możliwe z technicznego, funkcjonalnego i ekonomicznego punktu widzenia, przy jednoczesnym uwzględnieniu zdrowych warunków klimatycznych w pomieszczeniach, bezpieczeństwa przeciwpożarowego i ryzyka związanego z intensywną aktywnością sejsmiczną, zgodnie z krajowymi przepisami bezpieczeństwa.
- (20) Aby osiągnąć cele polityki w zakresie efektywności energetycznej budynków, należy poprawić przejrzystość świadectw charakterystyki energetycznej poprzez zapewnienie, aby wszystkie parametry niezbędne do obliczeń, zarówno w odniesieniu do certyfikacji, jak i do minimalnych wymagań dotyczących charakterystyki energetycznej, były określone i stosowane jednolicie. Państwa członkowskie powinny przyjąć adekwatne środki w celu zapewnienia, aby, na przykład, parametry instalowanych, wymienianych lub udoskonalanych systemów technicznych budynku takich jak systemy służące do ogrzewania pomieszczeń, klimatyzacji lub podgrzewania wody, były dokumentowane do celów certyfikacji budynków i kontroli zgodności.
- (21) Instalacja w istniejących budynkach urządzeń samoregulujących do oddzielnego regulowania temperatury w każdym pomieszczeniu lub, w uzasadnionych przypadkach, w wyznaczonej strefie ogrzewanej modułu budynku powinna być rozważona, gdy jest ekonomicznie wykonalna, na przykład gdy jej koszt wynosi mniej niż 10 % całkowitych kosztów zastąpienia źródeł ciepła.
- (22) Innowacje i nowe technologie umożliwiają również wspieranie przez budynki ogólnej dekarbonizacji gospodarki, w tym sektora transportu. Budynki mogą na przykład być wykorzystywane do pobudzenia rozwoju infrastruktury niezbędnej do inteligentnego ładowania pojazdów elektrycznych oraz zapewniać bazę dla państw członkowskich, jeżeli zdecydują się one na wykorzystanie akumulatorów samochodowych jako źródła energii.
- (23) Pojazdy elektryczne w połączeniu ze zwiększonym udziałem produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych powodują mniejszą emisję dwutlenku węgla poprawiając jakość powietrza. Pojazdy elektryczne stanowią istotny element przejścia na czystą energię w oparciu o środki w zakresie efektywności energetycznej, paliw alternatywnych, energii ze źródeł odnawialnych i innowacyjnych rozwiązań w zakresie zarządzania elastycznością energetyczną. Można skutecznie wykorzystywać kodeksy budowlane poprzez wprowadzanie konkretnych wymagań

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/148/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony pracowników przed ryzykiem związanym z narażeniem na działanie azbestu w miejscu pracy (Dz.U. L 330 z 16.12.2009, s. 28).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284 z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie redukcji krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczeń atmosferycznych, zmiany dyrektywy 2003/35/WE oraz uchylecia dyrektywy 2001/81/WE (Dz.U. L 344 z 17.12.2016, s. 1).

w celu wsparcia instalowania infrastruktury do ładowania na parkingach w budynkach mieszkalnych i niemieszkalnych. Państwa członkowskie powinny zapewnić środki ułatwiające instalowanie infrastruktury do ładowania z myślą o przekraczaniu barier, takich jak sprzeczne zachęty i komplikacje administracyjne, jakie poszczególni właściciele napotykają podczas prób instalowania punktu ładowania na swoim miejscu parkingowym.

- (24) Infrastruktura kanałowa stwarza odpowiednie warunki, by w razie konieczności szybko instalować punkty ładowania tam, gdzie są potrzebne. Państwa członkowskie powinny zapewnić rozwój elektromobilności w sposób wyważony i opłacalny. W szczególności ważniejszym renowacjom dotyczącym infrastruktury elektrycznej powinno towarzyszyć trwałe zapewnienie infrastruktury kanałowej. Wdrażając w ustawodawstwie krajowym wymagania dotyczące elektromobilności, państwa członkowskie powinny należycie uwzględnić potencjalne różnicowane warunki, takie jak prawa własności budynków i przylegających do nich parkingów, publiczne parkingi obsługiwane przez podmioty prywatne i budynki, które pełnią funkcje zarówno mieszkalne, jak i niemieszkalne.
- (25) Łatwo dostępna infrastruktura zmniejszy koszty instalacji punktów ładowania ponoszone przez indywidualnych właścicieli, a także zapewni użytkownikom pojazdów elektrycznych dostęp do punktów ładowania. Ustanowienie wymagań dotyczących elektromobilności na poziomie Unii w zakresie wstępnego wyposażania miejsc parkingowych oraz instalowania punktów ładowania jest skutecznym sposobem promowania pojazdów elektrycznych w niedalekiej przyszłości, przy jednoczesnym uwzględnieniu późniejszego rozwoju sytuacji wynikającego z obniżenia kosztów w perspektywie średnio- i długoterminowej.
- (26) Ustanawiając krajowe wymagania, które mają być stosowane od 2025 r., dotyczące instalowania minimalnej liczby punktów ładowania w budynkach niemieszkalnych, w których jest więcej niż 20 miejsc parkingowych, państwa członkowskie powinny uwzględnić odpowiednie uwarunkowania krajowe, regionalne i lokalne, a także ewentualne różnicowanie potrzeb i sytuacji w oparciu o obszar, typologię budynków, zasięg transportu publicznego oraz inne istotne kryteria, tak aby zapewnić proporcjonalne i odpowiednie instalowanie punktów ładowania.
- (27) Niektóre obszary geograficzne o szczególnie trudnej sytuacji mogą napotykać szczególne trudności w wypełnianiu wymagań dotyczących elektromobilności. Może to być przypadek regionów najbardziej oddalonych w rozumieniu art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) ze względu na ich oddalenie, wyspiarski charakter, niewielkie rozmiary, trudną topografię i klimat, a także mikrosystemów wydzielonych, w których mogą być konieczne modyfikacje elektroenergetycznej sieci przesyłowej, aby uporać się z dalszą elektryfikacją transportu lokalnego. W takich przypadkach państwa członkowskie powinny mieć możliwość niestosowania wymagań dotyczących elektromobilności. Niezależnie od tego odstępstwa elektryfikacja transportu może być potężnym narzędziem pozwalającym zająć się kwestią jakości powietrza lub problemem bezpieczeństwa dostaw, z którymi te regiony i systemy często się mierzą.
- (28) Stosując określone w poprawkach do dyrektywy 2010/31/UE wymagania dotyczące infrastruktury elektromobilności, o których mowa w niniejszej dyrektywie, państwa członkowskie powinny rozważyć potrzebę całościowego i spójnego planowania miejskiego oraz propagowania alternatywnych, bezpiecznych i zrównoważonych rodzajów transportu i infrastruktury je wspierającej, na przykład przez tworzenie specjalnej infrastruktury parkingowej dla rowerów elektrycznych i dla pojazdów dla osób o ograniczonej sprawności ruchowej.
- (29) Programy dotyczące jednolitego rynku cyfrowego i unii energetycznej powinny zostać do siebie dopasowane i powinny służyć wspólnym celom. Cyfryzacja systemu energetycznego zmienia w szybkim tempie uwarunkowania energetyczne, począwszy od integracji energii ze źródeł odnawialnych poprzez inteligentne sieci, aż po budynki przygotowane do obsługi inteligentnych sieci. W kontekście przeprowadzenia cyfryzacji sektora budynków duże znaczenie dla inteligentnych domów i wspólnot korzystających z dobrej łączności mają unijne cele w dziedzinie łączności i ambicje dotyczące tworzenia sieci łączności o wysokiej przepustowości. Należy zapewnić ukierunkowane zachęty, aby wspierać systemy przygotowane do obsługi inteligentnych sieci i rozwiązania cyfrowe w środowisku zabudowanym. Oferuje to nowe możliwości oszczędzania energii, dając konsumentom dokładniejsze informacje o ich modelu konsumpcji i umożliwiając operatorom systemów wydajniejsze zarządzanie siecią.
- (30) Wskaźnika gotowości budynków do obsługi inteligentnych sieci należy używać w celu zmierzenia zdolności budynków do wykorzystania technologii informacyjno-komunikacyjnych i systemów elektronicznych w celu dostosowania funkcjonowania budynków do potrzeb użytkowników i sieci oraz w celu poprawy efektywności energetycznej i ogólnej charakterystyki budynków. Wskaźnik gotowości budynków do obsługi inteligentnych sieci powinien zwiększyć wiedzę właścicieli budynków i ich użytkowników na temat wartości związanej z automatyką budynku i elektronicznym monitorowaniem systemów technicznych budynku, a także powinien dać użytkownikom pewność co do faktycznych oszczędności z tytułu tych nowych ulepszonych funkcjonalności. Stosowanie programu oceny gotowości budynków do obsługi inteligentnych sieci powinno być dla państw członkowskich opcjonalne.

- (31) Aby dostosować dyrektywę 2010/31/UE do postępu technicznego, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu uzupełnienia tej dyrektywy poprzez ustanowienie definicji wskaźnika gotowości budynków do obsługi inteligentnych sieci i poprzez ustanowienie metodologii jego obliczania. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. ⁽¹⁾ w sprawie lepszego stanowienia prawa W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą regularnie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (32) W celu zapewnienia jednolitych warunków wdrażania dyrektywy 2010/31/UE, zmienionej niniejszą dyrektywą, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze dotyczące warunków wdrożenia opcjonalnego wspólnego programu Unii w zakresie oceny gotowości budynków do obsługi inteligentnych sieci. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽²⁾.
- (33) W celu zapewnienia, aby środki finansowe odnoszące się do efektywności energetycznej były jak najlepiej wykorzystywane w przypadku renowacji budynków, powinny one być powiązane z jakością prac renowacyjnych w odniesieniu do planowanej lub osiągniętej oszczędności energii. W związku z tym środki te powinny być powiązane z charakterystyką sprzętu lub materiałów używanych do renowacji, poziomem certyfikacji lub kwalifikacji instalatora, z audytem energetycznym lub z poprawą osiągniętą dzięki renowacji, co należy oceniać na podstawie porównania świadectw charakterystyki energetycznej wydanych przed renowacją i po renowacji poprzez zastosowanie standardowych wartości lub na podstawie innej przejrzystej i proporcjonalnej metody.
- (34) Obecne niezależne systemy kontroli świadectw charakterystyki energetycznej mogą być wykorzystywane w celu przeprowadzania kontroli zgodności i powinny zostać wzmocnione, aby zapewnić dobrą jakość świadectw. W przypadku gdy niezależne systemy kontroli świadectw charakterystyki energetycznej uzupełnia opcjonalna baza danych, co wykracza poza wymagania dyrektywy 2010/31/UE zmienionej niniejszą dyrektywą, można tę bazę wykorzystać do przeprowadzania kontroli zgodności i opracowywania danych statystycznych dotyczących regionalnych lub krajowych zasobów budowlanych. Wysokiej jakości dane na temat zasobów budowlanych są niezbędne i można je częściowo uzyskać z baz danych dotyczących świadectw charakterystyki energetycznej, tworzonych i prowadzonych obecnie przez prawie wszystkie państwa członkowskie.
- (35) Zgodnie z przeprowadzoną przez Komisję oceną skutków, przepisy dotyczące przeglądów systemów ogrzewania i klimatyzacji uznano za nieskuteczne, gdyż nie zapewniają one w wystarczającym stopniu charakterystyki początkowej oraz trwałej charakterystyki tych systemów technicznych. Nawet tanie rozwiązania techniczne w zakresie efektywności energetycznej o bardzo krótkim okresie zwrotu, takie jak bilansowanie hydrauliczne systemu ogrzewania i montaż lub wymiana zaworów termostatycznych, nie są obecnie uwzględniane w wystarczającym stopniu. Przepisy dotyczące przeglądów powinny zostać zmienione w celu zapewnienia lepszych wyników przeglądów. Zmiany te powinny koncentrować się na przeglądach systemów centralnego ogrzewania i klimatyzacji, w tym gdy systemy te są połączone z systemami wentylacyjnymi. Zmiany te nie powinny obejmować małych systemów ogrzewania, takich jak grzejniki elektryczne i piece na drewno, gdy są one poniżej progów kwalifikujących do przeglądów zgodnie z dyrektywą 2010/31/UE, zmienioną niniejszą dyrektywą.
- (36) Przy przeprowadzaniu przeglądów oraz w celu osiągnięcia przewidywanej poprawy charakterystyki energetycznej budynków w praktyce należy poprawiać rzeczywistą charakterystykę energetyczną systemów ogrzewania, klimatyzacji i wentylacji w rzeczywistych warunkach użytkowania. Rzeczywista charakterystyka takich systemów zależy od energii wykorzystywanej w ramach dynamicznie zróżnicowanych typowych lub przeciętnych warunków eksploatacji. Takie warunki wymagają zazwyczaj części nominalnej wydajności, a zatem przeglądy systemów ogrzewania, klimatyzacji i wentylacji powinny uwzględniać ocenę odpowiednich zdolności sprzętu do poprawy charakterystyki systemu w zróżnicowanych warunkach, takich jak warunki obciążenia częściowego.
- (37) Automatyka budynków i elektroniczne monitorowanie systemów technicznych budynku okazały się skutecznymi środkami zastępczymi dla przeglądów, w szczególności w przypadku dużych systemów, i mają ogromny potencjał opłacalnego uzyskania znacznych oszczędności energii zarówno dla konsumentów, jak i dla przedsiębiorstw. Instalację takich urządzeń należy uznać za najbardziej opłacalną alternatywę dla przeglądów w dużych budynkach niemieszkalnych i budynkach wielorodzinnych o dostatecznej wielkości, które umożliwiają uzyskanie okresu zwrotu nieprzekraczającego trzech lat, gdyż dzięki tym rozwiązaniom można podejmować działania na podstawie

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

dostarczonych informacji, a tym samym uzyskiwać oszczędności energii na przestrzeni czasu. W przypadku małych instalacji dokumentowanie charakterystyki systemu przez instalatorów powinno wspierać weryfikację zgodności z minimalnymi wymaganiami określonymi dla wszystkich systemów technicznych budynku.

- (38) Istniejąca obecnie możliwość wyboru przez państwa członkowskie środków opartych na zapewnieniu doradztwa jako alternatywy dla przeglądu systemów ogrzewania, klimatyzacji, systemów łączonych ogrzewania i wentylacji oraz systemów łączonych klimatyzacji i wentylacji ma być utrzymana, pod warunkiem że ich ogólny skutek zostanie udokumentowany – poprzez przedłożenie Komisji sprawozdania – jako równoważny skutkowi przeglądu przed zastosowaniem tych środków.
- (39) Wdrażanie regularnych programów przeglądów systemów ogrzewania i klimatyzacji na podstawie dyrektywy 2010/31/UE związane było z poważnymi inwestycjami administracyjnymi i finansowymi dokonywanymi przez państwa członkowskie i sektor prywatny, obejmującymi szkolenie i akredytację ekspertów, zapewnienie i kontrolę jakości a także z kosztami przeprowadzania przeglądów. Państwa członkowskie, które przyjęły środki niezbędne do wprowadzenia regularnych przeglądów i wdrożyły skuteczne programy przeglądów, mogą uznać za właściwe dalsze stosowanie tych programów, w tym w odniesieniu do mniejszych systemów ogrzewania i klimatyzacji. W takich przypadkach państwa członkowskie nie są zobowiązane powiadamiać Komisji o tych bardziej rygorystycznych wymaganiach.
- (40) Bez uszczerbku dla przysługującego państwom członkowskim prawa wyboru w zakresie stosowania zestawu norm dotyczących charakterystyki energetycznej budynków opracowanych na podstawie mandatu M/480 udzielonego przez Komisję Europejską Europejskiemu Komitetowi Normalizacyjnemu (CEN), uznawanie i propagowanie tych norm we wszystkich państwach członkowskich miałyby pozytywny wpływ na wdrażanie dyrektywy 2010/31/UE zmienionej niniejszą dyrektywą.
- (41) W zaleceniu Komisji (UE) 2016/1318 ⁽¹⁾ dotyczącym budynków o niemal zerowym zużyciu energii opisano, w jaki sposób wdrożenie dyrektywy 2010/31/UE mogłoby jednocześnie zapewnić transformację zasobów budowlanych oraz przejście na bardziej zrównoważone dostawy energii, co wspiera również strategię dotyczącą ogrzewania i chłodzenia. W celu zapewnienia odpowiedniego wdrożenia należy zaktualizować ramy ogólne dotyczące obliczania charakterystyki energetycznej budynków i zachęcić do poprawy charakterystyki przegród zewnętrznych z wykorzystaniem prac wykonanych przez CEN na podstawie mandatu Komisji M/480. Państwa członkowskie mają możliwość podjęcia decyzji o dalszym uzupełnieniu tych działań poprzez zapewnienie dodatkowych wskaźników liczbowych, na przykład dotyczących łącznego zapotrzebowania całego budynku na energię lub emisji gazów cieplarnianych.
- (42) Niniejsza dyrektywa nie powinna stanowić dla państw członkowskich przeszkody dla ustanowienia ambitniejszych wymagań w zakresie efektywności energetycznej w odniesieniu do budynków i elementów budynków, pod warunkiem że takie wymagania są zgodne z przepisami unijnymi. Takie wymagania mogą, co jest zgodne z celami dyrektyw 2010/31/UE oraz 2012/27/UE, w pewnych okolicznościach ograniczać instalację lub wykorzystanie produktów podlegających innym stosownym przepisom harmonizacyjnym Unii, pod warunkiem że takie wymagania nie stanowią nieuzasadnionej bariery rynkowej.
- (43) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie zmniejszenie ilości energii potrzebnej do zaspokojenia zapotrzebowania na energię związanego z typowym użytkowaniem budynków, nie może zostać w wystarczającym stopniu osiągnięty przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na konieczność zagwarantowania spójności wspólnych celów, zrozumienia i impulsu politycznego możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, również określoną we wspomnianym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (44) Niniejsza dyrektywa w pełni respektuje specyfikę państw członkowskich i różnice między nimi oraz ich kompetencje, zgodnie z art. 194 ust. 2 TFUE. Ponadto celem niniejszej dyrektywy jest umożliwienie wymiany najlepszych praktyk, by ułatwić uzyskanie wysokiej efektywności energetycznej zasobów budowlanych w Unii.
- (45) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających ⁽²⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.

⁽¹⁾ Zalecenie Komisji (UE) 2016/1318 z dnia 29 lipca 2016 r. w sprawie wytycznych dotyczących promowania budynków o niemal zerowym zużyciu energii oraz najlepszych praktyk służących zapewnieniu, aby w terminie do 2020 r. wszystkie nowe budynki były budynkami o niemal zerowym zużyciu energii (Dz.U. L 208 z 2.8.2016, s. 46).

⁽²⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

(46) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 2010/31/UE i 2012/27/UE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany do dyrektywy 2010/31/UE

W dyrektywie 2010/31/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) »system techniczny budynku« oznacza urządzenia techniczne do ogrzewania pomieszczeń, chłodzenia, wentylacji, ciepłej wody użytkowej, wbudowanego oświetlenia, systemów automatyki i sterowania w budynku, wytwarzania energii elektrycznej na miejscu lub kombinację takich systemów, w tym systemy wykorzystujące energię ze źródeł odnawialnych, w budynku lub module budynku;”;

b) dodaje się punkt w brzmieniu:

„3a) »system automatyki i sterowania budynku« oznacza system obejmujący wszystkie produkty, oprogramowanie oraz usługi inżynierskie, które ułatwiają efektywne energetycznie, oszczędne i bezpieczne działanie systemów technicznych budynku poprzez automatyczne sterowanie i dzięki umożliwianiu manualnego zarządzania tymi systemami technicznymi budynku;”;

c) dodaje się punkty w brzmieniu:

„15a) »system ogrzewania« oznacza kombinację elementów wymaganych dla zapewnienia formy obróbki powietrza w pomieszczeniach, za pomocą których temperatura jest podwyższana;

15b) »źródło ciepła« oznacza część systemu ogrzewania, która wytwarza ciepło użytkowe, wykorzystując w tym celu jeden z następujących procesów:

a) spalanie paliw, na przykład w kotle;

b) efekt Joule'a zachodzący w elementach grzewczych systemu elektrycznego ogrzewania oporowego;

c) wychwytywanie ciepła z powietrza atmosferycznego, powietrza wylotowego systemu wentylacji lub wody lub źródła ciepła w gruncie za pomocą pomp ciepła;

15c) »umowa o poprawę efektywności energetycznej« oznacza umowę o poprawę efektywności energetycznej zdefiniowaną w art. 2 pkt 27 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE (*);

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1).”;

d) dodaje się punkt w brzmieniu:

„20) »mikrosystem wydzielony« oznacza mikrosystem wydzielony w rozumieniu art. 2 pkt 27 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE (*).

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE (Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s. 55).”;

2) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 2a

Długoterminowa strategia renowacji

1. Każde państwo członkowskie ustanawia długoterminową strategię renowacji służącą wspieraniu renowacji krajowych zasobów budynków mieszkaniowych i niemieszkaniowych, zarówno publicznych, jak i prywatnych, aby zapewnić do 2050 r. wysoką efektywność energetyczną i dekarbonizację zasobów budowlanych, umożliwiając opłacalne przekształcenie istniejących budynków w budynki o niemal zerowym zużyciu energii. Każda długoterminowa strategia renowacji jest przedkładana zgodnie z mającymi zastosowanie obowiązkami dotyczącymi planowania i sprawozdawczości i obejmuje:

- a) przegląd krajowych zasobów budowlanych oparty, w stosownych przypadkach, na próbkach statystycznych i przewidywanym udziale w 2020 r. budynków poddanych renowacji;
- b) określenie opłacalnych podejść do renowacji właściwych dla danego typu budynków i strefy klimatycznej, z uwzględnieniem, w stosownych przypadkach, ewentualnych właściwych punktów aktywacji w cyklu życia budynku;
- c) politykę i działania stymulujące opłacalne ważniejsze renowacje budynków, w tym etapowe ważniejsze renowacje, i wspierające efektywne pod względem kosztów ukierunkowane środki i renowacje, np. przez wprowadzenie opcjonalnego systemu paszportów renowacji budynku;
- d) przegląd polityk i działań ukierunkowanych na te segmenty krajowych zasobów budowlanych, które wykazują najgorszą charakterystykę energetyczną, na gospodarstwa domowe, w których występuje problem sprzeczności bodźców oraz na niedoskonałości rynku oraz zarys właściwych działań krajowych, które przyczyniają się do złagodzenia ubóstwa energetycznego;
- e) politykę i działania ukierunkowane na wszystkie budynki publiczne;
- f) przegląd krajowych inicjatyw służących wspieraniu inteligentnych technologii oraz budynków i społeczności korzystających z dobrej łączności, a także umiejętności i kształcenie w sektorze budownictwa i efektywności energetycznej; oraz
- g) oparte na faktach szacunki spodziewanych oszczędności energii i szersze korzyści, dotyczące np. zdrowia, bezpieczeństwa i jakości powietrza.

2. W swoich długoterminowych strategiach renowacji każde państwo członkowskie ustala plan działania zawierający działania i określone na poziomie krajowym wymierne wskaźniki postępów służące osiągnięciu długoterminowego celu na 2050 r. zakładającego zredukowanie emisji gazów cieplarnianych w Unii o 80–95 % w porównaniu z 1990 r., celem zapewnienia wysokiej efektywności energetycznej i dekarbonizacji krajowych zasobów budowlanych oraz celem umożliwienia opłacalnego przekształcenia istniejących budynków w budynki o niemal zerowym zużyciu energii. Plan działania zawiera orientacyjne cele pośrednie na lata 2030, 2040 i 2050 oraz określa, jak przyczyniają się one do osiągnięcia celów Unii w zakresie efektywności energetycznej zgodnie z dyrektywą 2012/27/UE.

3. Aby wesprzeć mobilizację inwestycji w renowację konieczną do osiągnięcia celów, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie ułatwiają dostęp do odpowiednich mechanizmów:

- a) agregacji projektów, w tym przez platformy lub grupy inwestycyjne oraz poprzez konsorcja małych i średnich przedsiębiorstw, aby ułatwić inwestorom dostęp oraz zapewnić potencjalnym klientom rozwiązania pakietowe;
- b) zmniejszania postrzeganego ryzyka dotyczącego działań w zakresie efektywności energetycznej dla inwestorów i sektora prywatnego;
- c) wykorzystania funduszy publicznych do lewarowania dodatkowych inwestycji w sektorze prywatnym oraz zaradzenia konkretnym niedoskonałościom rynku;
- d) wspierania inwestycji w zasoby energooszczędnych budynków użytku publicznego, zgodnie z wytycznymi Eurostatu; oraz
- e) łatwo dostępnych i przejrzystych narzędzi doradczych, takich jak punkty kompleksowej obsługi dla konsumentów czy usługi doradcze w zakresie energii, dotyczące właściwych renowacji zwiększających efektywność energetyczną i instrumentów finansowania.

4. Komisja gromadzi i rozpowszechnia, co najmniej wśród organów publicznych, najlepsze praktyki dotyczące skutecznych publicznych i prywatnych systemów finansowania renowacji pod kątem efektywności energetycznej, a także informacje na temat możliwości łączenia małych projektów w zakresie renowacji zwiększających efektywność energetyczną. Komisja określa i rozpowszechnia najlepsze praktyki dotyczące zachęt finansowych mających motywować konsumentów do przeprowadzenia renowacji i uwzględnia przy tym różnice w oszczędności kosztowej występujące między państwami członkowskimi.

5. Aby wspierać rozwijanie swoich długoterminowych strategii renowacji, każde państwo członkowskie przeprowadza konsultacje społeczne w sprawie długoterminowych strategii renowacji, zanim przedstawi je Komisji. Każde państwo członkowskie załącza streszczenie wyników konsultacji społecznych do swojej długoterminowej strategii renowacji.

W trakcie realizacji ich długoterminowych strategii renowacji każde państwo członkowskie określa procedurę konsultacji w sposób sprzyjający włączeniu społecznemu.

6. Każde państwo członkowskie załącza szczegółowe informacje na temat realizacji swoich najnowszych długoterminowych strategii renowacji do swoich długoterminowych strategii renowacji, w tym również informacje na temat planowanej polityki i planowanych działań.

7. Każde państwo członkowskie może wykorzystywać swoją długoterminową strategię renowacji, aby zająć się bezpieczeństwem przeciwpożarowym oraz ryzykiem związanym z intensywną aktywnością sejsmiczną mającym wpływ na renowacje zwiększające efektywność energetyczną i na okres eksploatacji budynków.”;

3) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

Nowe budynki

1. Państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby nowe budynki spełniały minimalne wymagania dotyczące charakterystyki energetycznej określone zgodnie z art. 4.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby przed rozpoczęciem budowy nowych budynków uwzględnione zostały techniczne, środowiskowe i ekonomiczne możliwości realizacji wysoce wydajnych systemów.”;

4) w art. 7 akapit piąty otrzymuje brzmienie:

„W odniesieniu do budynków poddawanych ważniejszym renowacjom państwa członkowskie zachęcają, aby uwzględnić zastosowanie wysokoefektywnych systemów alternatywnych, o ile jest to możliwe z technicznego, funkcjonalnego i ekonomicznego punktu widzenia, oraz aby zapewnić zdrowe wewnętrzne warunki klimatyczne, bezpieczeństwo przeciwpożarowe i zająć się ryzykiem związanym z intensywną aktywnością sejsmiczną.”;

5) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Systemy techniczne budynku, elektrobilność oraz wskaźnik gotowości budynków

1. Do celów optymalizacji zużycia energii w systemach technicznych budynku państwa członkowskie określają wymagania dotyczące ogólnej charakterystyki energetycznej systemów, odpowiedniej instalacji i właściwego zwymiarowania, regulacji i kontroli systemów technicznych zainstalowanych w istniejących budynkach. Państwa członkowskie mogą stosować te wymagania systemowe także wobec nowych budynków.

Ustala się wymagania systemowe dla nowych, wymienianych i modernizowanych systemów technicznych budynku; wymagania te stosuje się, jeśli jest to możliwe z technicznego, funkcjonalnego i ekonomicznego punktu widzenia.

Państwa członkowskie wymagają, aby nowe budynki, jeżeli jest to możliwe z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia, były wyposażone w samoregulujące się urządzenia, które regulują temperaturę oddzielnie w poszczególnych pomieszczeniach, lub, w uzasadnionych przypadkach, w wyznaczonej strefie ogrzewanej modułu budynku. W istniejących budynkach instalacja takich urządzeń samoregulujących wymagana jest w przypadku wymiany źródeł ciepła, jeżeli jest to możliwe z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia.

2. W odniesieniu do nowych budynków niemieszkalnych i budynków niemieszkalnych poddawanych ważniejszym renowacjom, mających więcej niż dziesięć miejsc parkingowych, państwa członkowskie zapewniają instalację co najmniej jednego punktu ładowania w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/94/UE (*), wraz z infrastrukturą kanałową, mianowicie kanałami na przewody elektryczne, na co najmniej jednym na pięć miejsc parkingowych, aby umożliwić zainstalowanie na późniejszym etapie punktów ładowania przeznaczonych dla pojazdów elektrycznych, jeżeli:

a) parking znajduje się wewnątrz budynku, a – w przypadku ważniejszych renowacji – działania renowacyjne obejmują parking lub infrastrukturę elektryczną budynku; lub

b) parking przylega fizycznie do budynku, a – w przypadku ważniejszych renowacji – działania renowacyjne obejmują parking lub infrastrukturę elektryczną parkingu.

Do dnia 1 stycznia 2023 r. Komisjałoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie możliwości przyczynienia się unijnej polityki dotyczącej budynków do propagowania elektromobilności oraz, w stosownych przypadkach, zaproponuje właściwe środki w tym względzie.

3. Do dnia 1 stycznia 2025 r. państwa członkowskie ustanawiają wymagania dotyczące instalowania minimalnej liczby punktów ładowania we wszystkich budynkach niemieszkalnych, w których jest więcej niż 20 miejsc parkingowych.

4. Państwa członkowskie mogą zdecydować o nieustanowieniu lub niestosowaniu wymagań, o których mowa w ust. 2 i 3, do budynków będących własnością małych i średnich przedsiębiorstw i zajmowanych przez takie przedsiębiorstwa określone w tytule I załącznika do zalecenia Komisji 2003/361/WE (**).

5. W odniesieniu do nowych budynków mieszkalnych i budynków mieszkalnych poddawanych ważniejszym renowacjom, mających więcej niż dziesięć miejsc parkingowych, państwa członkowskie zapewniają instalację infrastruktury kanałowej, mianowicie kanałów na przewody elektryczne na wszystkich miejscach parkingowych, aby umożliwić zainstalowanie na późniejszym etapie punktów ładowania przeznaczonych dla pojazdów elektrycznych, jeżeli:

- a) parking znajduje się wewnątrz budynku, a – w przypadku ważniejszych renowacji – działania renowacyjne obejmują parking lub infrastrukturę elektryczną budynku; lub
- b) parking przylega fizycznie do budynku, a – w przypadku ważniejszych renowacji – działania renowacyjne obejmują parking lub infrastrukturę elektryczną parkingu.

6. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o niestosowaniu ust. 2, 3 i 5 do konkretnych kategorii budynków, jeżeli:

- a) w odniesieniu do ust. 2 i 5 wnioski o pozwolenia na budowę lub równoważne wnioski zostały złożone przed dniem 10 marca 2021 r.;
- b) wymagana infrastruktura kanałowa opierałaby się na mikrosystemach wydzielonych lub budynki są położone w regionach najbardziej oddalonych w rozumieniu art. 349 TFUE, jeżeli miałyby to prowadzić do znacznych problemów w funkcjonowaniu lokalnego systemu energetycznego i zagrozić stabilności sieci lokalnej;
- c) koszty instalacji ładowania i infrastruktury kanałowej przekraczają 7 % całkowitego kosztu ważniejszych renowacji budynku;
- d) budynek publiczny jest już objęty podobnymi wymaganiami zgodnie z transpozycją dyrektywy 2014/94/UE.

7. Państwa członkowskie zapewniają środki upraszczające instalowanie punktów ładowania w nowych i istniejących budynkach mieszkalnych i niemieszkalnych oraz usuwają ewentualne bariery regulacyjne, w tym dotyczące procedur udzielania pozwoleń i zatwierdzania, bez uszczerbku dla przepisów regulujących własność i najem w państwach członkowskich.

8. Państwa członkowskie biorą pod uwagę potrzebę posiadania spójnej polityki w zakresie budynków, ekologicznych sposobów przemieszczania się i planowania przestrzeni miejskiej.

9. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy system techniczny budynku jest instalowany, wymieniany lub modernizowany, ocenie została poddana ogólna charakterystyka energetyczna zmienionej części i – w stosownym przypadku – całego zmienionego systemu. Wyniki oceny są dokumentowane i przekazywane właścicielowi budynku, tak aby ocena była dostępna i mogła zostać wykorzystana na potrzeby weryfikacji zgodności z minimalnymi wymaganiami określonymi na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu oraz na potrzeby wydawania świadectw charakterystyki energetycznej. Bez uszczerbku dla art. 12 państwa członkowskie decydują, czy należy wymagać wydania nowego świadectwa charakterystyki energetycznej.

10. Do dnia 31 grudnia 2019 r. Komisja przyjmie zgodnie z art. 23 akt delegowany, uzupełniając niniejszą dyrektywę poprzez ustanowienie opcjonalnego wspólnego programu Unii w zakresie oceny gotowości budynków do obsługi inteligentnych sieci. Ocena ta jest oparta na określeniu zdolności budynku lub modułu budynku do dostosowania jego funkcjonowania do potrzeb użytkownika i sieci oraz do poprawy jego efektywności energetycznej i ogólnej charakterystyki.

Zgodnie z załącznikiem Ia opcjonalny wspólny program Unii w zakresie oceny gotowości budynków do obsługi inteligentnych sieci:

- a) ustanawia definicję wskaźnika gotowości budynków do obsługi inteligentnych sieci; oraz
- b) ustanawia metodologię obliczania tego wskaźnika.

11. Do dnia 31 grudnia 2019 r. Komisja przyjmie – po przeprowadzeniu konsultacji z właściwymi zainteresowanymi stronami – akt wykonawczy określający warunki techniczne skutecznego wdrożenia programu, o którym mowa w ust. 10 niniejszego artykułu, w tym harmonogram niezobowiązującej fazy testowej na szczeblu krajowym, oraz wyjaśniający uzupełniający charakter programu wobec świadectw charakterystyki energetycznej, o których mowa w art. 11.

Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 26 ust. 3.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/94/UE z dnia 22 października 2014 r. w sprawie rozwoju infrastruktury paliw alternatywnych (Dz.U. L 307 z 28.10.2014, s. 1).

(**) Zalecenie Komisji z dnia 6 maja 2003 r. dotyczące definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36).”;

6) w art. 10 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Państwa członkowskie uzależniają środki finansowe dotyczące poprawy efektywności energetycznej przy renowacji budynków od planowanej lub osiągniętej oszczędności energii, zgodnie z jednym lub większą liczbą następujących kryteriów:

- a) efektywność energetyczna urządzeń lub materiałów zastosowanych w renowacji, w przypadku gdy urządzenia lub materiały zastosowane w renowacji mają być instalowane przez instalatora z odpowiednim poziomem certyfikacji lub kwalifikacji;
- b) standardowe wartości do obliczania oszczędności energii w budynkach;
- c) poprawa osiągnięta wskutek takich renowacji przez porównanie świadectw charakterystyki energetycznej wydanych przed renowacją i po niej;
- d) wyniki audytu energetycznego;
- e) wyniki uzyskane przez zastosowanie innej odpowiedniej, przejrzystej i proporcjonalnej metody, która wskazuje na poprawę charakterystyki energetycznej.

6a. Bazy danych dotyczących świadectw charakterystyki energetycznej umożliwiają gromadzenie danych na temat zmierzonego lub obliczonego zużycia energii w przypadku danych budynków, w tym co najmniej budynków publicznych, dla których wydano zgodnie z art. 12 świadectwo charakterystyki energetycznej, o którym mowa w art. 13.

6b. Do celów statystycznych i badawczych, a także właścicielowi budynku, udostępnia się na wniosek co najmniej zagregowane zanonimizowane dane zgodnie z unijnymi i krajowymi wymaganiami dotyczącymi ochrony danych.”;

7) Art. 14 i 15 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 14

Przegląd systemów ogrzewania

1. Państwa członkowskie ustanawiają środki niezbędne do wprowadzenia regularnych przeglądów dostępnych części systemów ogrzewania lub połączonych systemów ogrzewania pomieszczeń i wentylacji o znamionowej mocy użytecznej ponad 70 kW, takich jak źródło ciepła, system sterowania i pompa(-y) obiegowa(-e) wykorzystywanych do ogrzewania budynków. Przedmiotowy przegląd obejmuje ocenę sprawności i dobrania wielkości źródła ciepła do wymogów grzewczych budynku oraz opisuje, w stosownych przypadkach, zdolność systemu ogrzewania lub połączonego systemu ogrzewania pomieszczeń i wentylacji do optymalizacji działania w typowych lub przeciętnych warunkach eksploatacji.

Jeżeli od czasu przeprowadzenia przeglądu na mocy niniejszego ustępu nie dokonano zmian w systemie grzewczym lub połączonym systemie ogrzewania pomieszczeń i wentylacji lub zmian w zakresie wymogów grzewczych budynku, państwa członkowskie mogą zdecydować, że nie wymagają powtórzenia oceny dobrania wielkości źródła ciepła.

2. Systemy techniczne budynku, które są jednoznacznie objęte uzgodnionym kryterium charakterystyki energetycznej lub ustaleniem umownym dotyczącym uzgodnionego poziomu poprawy efektywności energetycznej, takim jak umowa o poprawę efektywności energetycznej lub które są obsługiwane przez operatora urządzeń lub sieci, a zatem podlegają środkom monitorowania wyników po stronie systemu, są zwolnione z wymagań ustanowionych w ust. 1, pod warunkiem że ogólny wpływ takiego podejścia jest równoważny podejściu, które wynika z ust. 1.

3. Na zasadzie alternatywy dla ust. 1 oraz pod warunkiem że ogólny wpływ jest równoważny podejściu, które wynika z ust. 1, państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o przyjęciu środków mających na celu zapewnienie użytkownikom doradztwa w sprawie wymiany źródeł ciepła, innych zmian systemu ogrzewania lub połączonego systemu ogrzewania pomieszczeń i wentylacji i w sprawie alternatywnych rozwiązań, by ocenić sprawność i odpowiedni rozmiar tych systemów.

Przed zastosowaniem alternatywnych środków, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, każde państwo członkowskie przedkłada Komisji sprawozdanie na temat równoważności wpływu tych środków względem środków, o których mowa w ust. 1.

Takie sprawozdanie jest przedkładane zgodnie z mającymi zastosowanie obowiązkami dotyczącymi planowania i obowiązkami w zakresie sprawozdawczości.

4. Państwa członkowskie ustanawiają wymagania, które mają zapewnić, jeżeli jest to możliwe z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia, by budynki niemieszkalne wyposażone w systemy ogrzewania lub połączone systemy ogrzewania pomieszczeń i wentylacji o znamionowej mocy użytecznej ponad 290 kW zostały wyposażone do 2025 r. w systemy automatyki i sterowania dla budynków.

Systemy automatyki i sterowania dla budynków umożliwiają:

- a) ciągłe monitorowanie, rejestrowanie, analizowanie i umożliwienie dostosowywania zużycia energii;
- b) analizę porównawczą efektywności energetycznej budynku, wykrywanie utraty efektywności systemów technicznych budynku oraz informowanie osoby odpowiedzialnej za obiekt lub zarządzanie infrastrukturą techniczną budynku o możliwościach poprawy efektywności energetycznej; oraz
- c) komunikację z połączonymi systemami technicznymi budynku i innymi urządzeniami w budynku, a także interoperacyjność z systemami technicznymi budynku w zakresie różnych rodzajów technologii zastrzeżonych, urządzeń i producentów.

5. Państwa członkowskie mogą ustanowić wymagania w celu zapewnienia, aby budynki mieszkalne były wyposażone w:

- a) funkcję obejmującą system ciągłego monitorowania elektronicznego dokonujący pomiarów sprawności systemów i informujący właścicieli lub zarządców budynków, gdy następuje jej znaczny spadek i gdy potrzebne jest serwisowanie systemu; oraz
- b) skuteczne funkcje sterowania w celu zapewnienia optymalnego wytwarzania, dystrybucji, magazynowania i wykorzystywania energii.

6. Budynki zgodne z ust. 4 lub 5 są zwolnione z wymagań ustanowionych w ust. 1.

Artykuł 15

Przegląd systemów klimatyzacji

1. Państwa członkowskie ustanawiają środki niezbędne do wprowadzenia regularnych przeglądów dostępnych części systemów klimatyzacji lub połączonych systemów klimatyzacji i wentylacji o znamionowej mocy użytecznej ponad 70 kW. Przedmiotowy przegląd obejmuje ocenę sprawności systemu klimatyzacji i dobrania jego wielkości do wymogów chłodzenia budynku oraz opisuje, w stosownych przypadkach, zdolność systemu klimatyzacji lub połączonych systemów klimatyzacji i wentylacji do optymalizacji działania w typowych lub przeciętnych warunkach eksploatacji.

Jeżeli od czasu przeprowadzenia przeglądu na podstawie niniejszego ustępu nie dokonano zmian w systemie klimatyzacji lub połączonych systemach klimatyzacji i wentylacji lub zmian w zakresie wymogów chłodzenia budynku, państwa członkowskie mogą zdecydować, że nie wymagają powtórzenia oceny dobrania wielkości systemu klimatyzacji.

Państwa członkowskie, które utrzymują bardziej rygorystyczne wymagania na podstawie art. 1 ust. 3, są zwolnione z obowiązku powiadamiania o nich Komisji.

2. Systemy techniczne budynku, które są jednoznacznie objęte uzgodnionym kryterium charakterystyki energetycznej lub ustaleniem umownym dotyczącym uzgodnionego poziomu poprawy efektywności energetycznej, takim jak umowa o poprawę efektywności energetycznej lub które są obsługiwane przez operatora urządzeń lub sieci, a zatem podlegają środkom monitorowania wyników po stronie systemu, są zwolnione z wymagań ustanowionych w ust. 1, pod warunkiem że ogólny wpływ takiego podejścia jest równoważny temu, które wynika z ust. 1.

3. Na zasadzie alternatywy dla ust. 1, oraz pod warunkiem że ogólny wpływ jest równoważny temu, który wynika z ust. 1, państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o przyjęciu środków mających na celu zapewnienie użytkownikom doradztwa w sprawie wymiany systemów klimatyzacji lub połączonych systemów klimatyzacji i wentylacji, innych modyfikacji w systemie klimatyzacji lub w połączonych systemach klimatyzacji i wentylacji oraz w sprawie alternatywnych rozwiązań, by ocenić sprawność i rozmiar tych systemów.

Przed zastosowaniem alternatywnych środków, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, każde państwo członkowskie przedkłada Komisji sprawozdanie na temat równoważności wpływu tych środków względem środków, o których mowa w ust. 1.

Takie sprawozdanie jest przedkładane zgodnie z mającymi zastosowanie obowiązkami dotyczącymi planowania i obowiązkami w zakresie sprawozdawczości.

4. Państwa członkowskie ustanawiają wymagania, które mają zapewnić, jeżeli jest to możliwe z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia, by budynki niemieszkalne wyposażone w system klimatyzacji lub połączone systemy klimatyzacji i wentylacji o znamionowej mocy użytecznej ponad 290 kW zostały wyposażone do 2025 r. w systemy automatyki i sterowania dla budynków.

Systemy automatyki i sterowania dla budynków umożliwiają:

- a) ciągłe monitorowanie, rejestrowanie, analizowanie i umożliwienie dostosowywania zużycia energii;
- b) analizę porównawczą efektywności energetycznej budynku, wykrywanie utraty efektywności systemów technicznych budynku oraz informowanie osoby odpowiedzialnej za obiekty lub zarządzanie infrastrukturą techniczną budynku o możliwościach poprawy efektywności energetycznej; oraz
- c) komunikację z połączonymi systemami technicznymi budynku i innymi urządzeniami w budynku, a także interoperacyjność z systemami technicznymi budynku w zakresie różnych rodzajów technologii zastrzeżonych, urządzeń i producentów.

5. Państwa członkowskie mogą ustanowić wymagania w celu zapewnienia, aby budynki mieszkalne były wyposażone w:

- a) funkcję obejmującą system ciągłego monitorowania elektronicznego dokonujący pomiarów sprawności systemów i informujący właścicieli lub zarządców budynków, gdy następuje jej znaczny spadek i gdy potrzebne jest serwisowanie systemu; oraz
- b) skuteczne funkcje sterowania w celu zapewnienia optymalnego wytwarzania, dystrybucji, magazynowania i wykorzystywania energii.

6. Budynki zgodne z ust. 4 lub 5 są zwolnione z wymagań ustanowionych w ust. 1.”;

8) art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

Przegląd

Do dnia 1 stycznia 2026 r. Komisja przy pomocy komitetu ustanowionego na mocy art. 26 dokonuje przeglądu niniejszej dyrektywy w świetle zdobytego doświadczenia i postępów poczynionych podczas jej stosowania i, jeśli jest to konieczne, przedstawia propozycje.

W ramach tego przeglądu Komisja analizuje, w jaki sposób państwa członkowskie mogłyby zastosować zintegrowane podejście w zakresie unijnej polityki w dziedzinie nieruchomości opartej na lokalnej sieci lub sąsiedztwie, zapewniając, by każdy budynek spełniał minimalne wymagania dotyczące charakterystyki energetycznej, na przykład poprzez zastosowanie ogólnych systemów renowacji do wielu budynków w kontekście przestrzennym zamiast do jednego budynku.

Komisja ocenia w szczególności potrzebę dalszej poprawy świadectw charakterystyki energetycznej zgodnie z art. 11.”;

9) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 19a

Studium wykonalności

Przed 2020 r. Komisja przeprowadzi studium wykonalności w celu ustalenia możliwości i terminu wprowadzenia przeglądu autonomicznych systemów wentylacji i opcjonalnego paszportu renowacji budynku, w uzupełnieniu do świadectw charakterystyki energetycznej, aby określić długoterminowy plan etapowej renowacji konkretnego budynku na podstawie kryteriów jakościowych i audytu energetycznego, przedstawiający odpowiednie środki i renowacje, które mogą przyczynić się do poprawy charakterystyki energetycznej.”;

10) w art. 20 ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie dostarczają właścicielom lub najemcom budynków w szczególności informacje o świadczeniach charakterystyki energetycznej, o tym, czemu one służą i jaki jest ich cel, o opłacalnych środkach i, w stosownych przypadkach, instrumentach finansowych służących poprawie charakterystyki energetycznej budynku i o zastąpieniu kotłów na paliwa kopalne bardziej zrównoważonymi alternatywnymi rozwiązaniami. Państwa członkowskie dostarczają te informacje za pomocą dostępnych i przejrzystych narzędzi doradczych, takich jak doradztwo dotyczące renowacji i punkty kompleksowej obsługi;”;

11) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

Wykonanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 5, 8 i 22, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 9 lipca 2018 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż na dziewięć miesięcy przed końcem tego pięcioletniego okresu. Przekazanie uprawnień jest automatycznie przedłużane na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem danego okresu.

3. Przekazanie uprawnienia, o którym mowa w art. 5, 8 i 22, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 5, 8 lub 22 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada, poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

12) skreśla się art. 24 i 25;

13) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 26

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.”;

14) załączniki zostają zmienione zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Zmiany do dyrektywy 2012/27/UE

Art. 4 dyrektywy 2012/27/UE otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

Renowacja budynków

Państwa członkowskie publikują pierwszą wersję długoterminowej strategii wspierania inwestycji w renowację krajowych zasobów budynków mieszkaniowych i użytkowych, zarówno publicznych, jak i prywatnych do dnia 30 kwietnia 2014 r. i aktualizują tę strategię co trzy lata oraz przekazują każdą jej wersję Komisji, jako część krajowych planów działania na rzecz efektywności energetycznej.”.

Artykuł 3**Transpozycja**

1. Do dnia 10 marca 2020 r. państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych środków.

Środki przyjmowane przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia transponujące dyrektywę 2010/31/UE lub dyrektywę 2012/27/UE odczytuje się jako odesłania do tych dyrektyw zmienionych niniejszą dyrektywą. Metody dokonywania takiego odniesienia i formułowania takiego wskazania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 4**Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5**Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 30 maja 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

L. PAVLOVA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W załącznikach do dyrektywy 2010/31/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku I wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Charakterystykę energetyczną budynku określa się na podstawie obliczonej lub faktycznie zużytej ilości energii i odzwierciedla ona typowe zużycie energii do ogrzewania pomieszczeń, chłodzenia pomieszczeń, ciepłej wody użytkowej, wentylacji, wbudowanego oświetlenia oraz innych systemów technicznych budynku.

Charakterystykę energetyczną budynku wyraża się za pomocą liczbowego wskaźnika zużycia energii pierwotnej wyrażanego w kWh/(m²/rok) na potrzeby zarówno świadectw charakterystyki energetycznej, jak i zgodności z minimalnymi wymaganiami dotyczącymi charakterystyki energetycznej. Metodologia stosowana w celu ustalenia charakterystyki energetycznej budynku jest przejrzysta i otwarta na innowacje.

Państwa członkowskie opisują swoje krajowe metodologie obliczania zgodnie z załącznikami krajowymi powiązanych norm europejskich, mianowicie ISO 52000-1, 52003-1, 52010-1, 52016-1 oraz 52018-1 opracowanych na podstawie mandatu M/480 udzielonego Europejskiemu Komitetowi Normalizacyjnemu (CEN). Niniejszy przepis nie stanowi prawnej kodyfikacji tych norm.”;

b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zapotrzebowanie na energię do celów ogrzewania i chłodzenia pomieszczeń, przygotowania ciepłej wody użytkowej, wentylacji, oświetlenia i innych systemów technicznych budynku oblicza się w celu zoptymalizowania korzyści zdrowotnych, dobrej jakości powietrza wewnątrz budynku oraz komfortu w odniesieniu do poziomów określonych przez państwa członkowskie na szczeblu krajowym lub regionalnym.

Podstawę obliczenia energii pierwotnej stanowią wskaźniki energii pierwotnej lub współczynniki ważenia dla poszczególnych nośników energii, które mogą opierać się na krajowych, regionalnych lub lokalnych rocznych, i ewentualnie także sezonowych lub miesięcznych, średnich ważonych lub na bardziej szczegółowych informacjach udostępnianych przez poszczególne systemy lokalne.

Wskaźniki energii pierwotnej lub współczynniki ważenia są określane przez państwa członkowskie. Stosując te współczynniki do obliczania charakterystyki energetycznej, państwa członkowskie zapewniają osiągnięcie optymalnego poziomu charakterystyki energetycznej przegród zewnętrznych budynku.

Obliczając wskaźniki energii pierwotnej do celów obliczania charakterystyki energetycznej budynków, państwa członkowskie mogą wziąć pod uwagę energię ze źródeł odnawialnych, dostarczaną za pomocą nośnika energii, oraz energię ze źródeł odnawialnych, która jest wytwarzana i zużywana na miejscu, o ile ma to zastosowanie na zasadach niedyskryminacyjnych.”;

c) dodaje się punkt w brzmieniu:

„2a. W celu wyrażenia charakterystyki energetycznej budynku, państwa członkowskie mogą określić dodatkowe liczbowe wskaźniki całkowitego zużycia energii pierwotnej ze źródeł nieodnawialnych i odnawialnych oraz wytwarzanych emisji gazów cieplarnianych wyrażonych w kgCO₂eq/(m².y).”;

d) w pkt 4 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„4. Uwzględnia się pozytywny wpływ poniższych aspektów.”;

2) dodaje się załącznik w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK IA

WSPÓLNE OGÓLNE RAMY OCENY GOTOWOŚCI BUDYNKÓW DO OBSŁUGI INTELIGENTNYCH SIECI

1. Komisja ustanawia definicję wskaźnika gotowości budynków do obsługi inteligentnych sieci i metodologię, według której ma on być obliczany, aby dokonać oceny zdolności budynku lub modułu budynku do dostosowania jego funkcjonowania do potrzeb użytkownika i sieci oraz do poprawy jego efektywności energetycznej i ogólnej charakterystyki.

Wskaźnik gotowości budynków do obsługi inteligentnych sieci obejmuje cechy wzrostu oszczędności energii, analizy porównawczej i elastyczności, a także wzmocnione funkcje i możliwości związane z większą liczbą wzajemnie połączonych i inteligentnych urządzeń.

Metodologia uwzględnia takie cechy jak inteligentne liczniki, systemy automatyki i sterowania budynków, urządzenia samoregulujące do regulowania temperatury pomieszczeń, wbudowane urządzenia gospodarstwa domowego, punkty ładowania pojazdów elektrycznych, magazynowanie energii i szczegółowe funkcje oraz interoperacyjność tych elementów, a także korzyści w zakresie klimatu w budynku, efektywności energetycznej, poziomów efektywności oraz uzyskanej elastyczności.

2. Metodologia opiera się ma trzech kluczowych funkcjach związanych z budynkiem i jego systemami technicznymi:
 - a) zdolności do utrzymania charakterystyki energetycznej i funkcjonowania budynku poprzez dostosowanie zużycia energii na przykład poprzez wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych;
 - b) zdolności do dostosowania swojego trybu działania do potrzeb użytkownika, z jednoczesnym należyтым uwzględnieniem dostępności elementów wygodnych dla użytkownika, utrzymaniem wysokich standardów dotyczących zdrowia i klimatu w budynku oraz zdolności informowania o zużyciu energii; oraz
 - c) elastyczności ogólnego zapotrzebowania budynku na energię elektryczną, w tym zdolności do umożliwienia uczestnictwa w aktywnej i pasywnej oraz ukrytego i jawnego reagowania na zapotrzebowanie, w odniesieniu do sieci, na przykład poprzez elastyczność i zdolności przesuwania obciążeń.
3. Metodologia może także uwzględniać:
 - a) interoperacyjność między systemami (inteligentne liczniki, systemy automatyki i sterowania budynków, wbudowane urządzenia gospodarstwa domowego, urządzenia samoregulujące do regulowania temperatury pomieszczeń w budynku i czujniki jakości powietrza i wentylacja); oraz
 - b) pozytywny wpływ istniejących sieci łączności, w szczególności istniejącej w budynku fizycznej infrastruktury gotowej do obsługi ultraszybkiej sieci (np. z dobrowolną etykietą »gotowy na szybki internet«), oraz istniejących punktów dostępu dla budynków wielorodzinnych, zgodnie z art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/61/UE (*).
4. Metodologia nie ma negatywnego wpływu na istniejące krajowe systemy certyfikacji charakterystyki energetycznej i opiera się na powiązanych inicjatywach na szczeblu krajowym, z uwzględnieniem zasady własności, ochrony danych oraz prywatności i bezpieczeństwa, zgodnie z odpowiednim prawodawstwem Unii w dziedzinie ochrony danych i ochrony prywatności oraz najlepszymi dostępnymi technikami w zakresie cyberbezpieczeństwa.
5. Metodologia określa najodpowiedniejszy format parametru wskaźnika gotowości do obsługi inteligentnych sieci oraz jest prosta, przejrzysta i łatwo zrozumiała dla konsumentów, właścicieli, inwestorów oraz rynkowych uczestników reagowania na zapotrzebowanie.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/61/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej (Dz.U. L 155 z 23.5.2014, s. 1).;

- 3) w załączniku II wprowadza się następujące zmiany:

- a) pkt 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Właściwe organy lub podmioty, którym właściwe organy przekazały odpowiedzialność za wdrożenie niezależnego systemu kontroli, dokonują losowego wyboru spośród wszystkich świadectw charakterystyki energetycznej wydanych w ciągu roku i poddają je weryfikacji. Próbką jest wystarczająco duża, aby zapewnić statystycznie istotne wyniki w zakresie zgodności.”;

- b) dodaje się punkt w brzmieniu:

„3. W przypadku dodawania informacji do bazy danych organy krajowe mają możliwość ustalenia inicjatora dodanych informacji na potrzeby monitorowania i weryfikacji.”.
